

РЕШЕНИЕ

№ 27450

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 26.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7980** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на М. М. Х. срещу Решение № 2153-03-64/22.04.2024 г. на директора на ТП на НОИ – В., с което е оставена без уважение жалбата ѝ срещу Разпореждане № 031-00-164-3/15.01.2024г. на Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – В..

Жалбоподателката оспорва посоченото решение като неправилно и необосновано, постановено при нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, по смисъла на чл. 146, т. 3 и 4 от АПК. Излагат се съображения, че постоянният адрес и център на интереси на оспорващата винаги са били на територията на Република България. В тази връзка са ангажирани доказателства. Сочи се, че административният орган не е обсъдил събраните писмени доказателства, нито отделно нито в тяхната взаимовръзка. Счита за неправилно приетото от ответника, че вписаният адрес във формуляра, изготвен от съответната швейцарска институция, на който жалбоподателката е била регистрирана за времето на престоя си там, удостоверява „държавата на пребиваване“. Поддържа се, че в случая приложимото законодателство е това на държавата – членка по обичайното местопребиваване на жалбоподателката, на която тя е и гражданка, а именно – законодателството на Република България. Моли се оспореното решение, ведно с потвърденото с него разпореждане, да бъдат отменени.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез адв. Смоленова, поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и присъждане на направените разноски, съгласно списък (л. 252).

Ответникът - директорът на ТП на НОИ - В. представя писмен отговор на жалба, чрез процесуалния си представител (л. 200 и сл.). Със същия оспорва подадената жалба и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, Трето отделение, 44 -ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № 311-115/09.05.2023 г. по описа на дирекция „Бюро по труда“ - В. (л. 136 и сл.), М. М. Х. е поискала отпускане на парично обезщетение за безработица, като е посочила, че последното ѝ трудово правоотношение с работодател в Швейцария, е прекратено, считано от 01.05.2023 г. Декларира, че е упражнявала трудова дейност в Швейцария, като през периода от 24 месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, за времето от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. е работила в Швейцария при работодател „Bellevue Hotel & Appartement Management” AG - Швейцария.

Към заявлението прилага: документи на немски език, доказващи трудовата ѝ заетост в Швейцария - срочен трудов договор от 19.12.2022 г. с посочения работодател „Bellevue Hotel & Appartement Management” AG - Швейцария и фиш за заплата за м.04.2023 г. Представя преносим документ ПД U1, издаден от компетентната институция на Швейцария на 10.01.2023 г., с удостоверен период на осигурена заетост от 14.03.2022 г. до 11.11.2022 г.; удостоверен доход за посочения период 22081.15 CHF бруто и причина за прекратяване на заетостта „изтичане срока на договора“, и преносим документ ПД U1, издаден от компетентната институция на Швейцария на 11.02.2022 г., с удостоверен период на осигурена заетост от 14.11.2021 г. до 06.01.2022 г.; удостоверен доход за посочения период 6035.85 CHF бруто и причина за прекратяване на заетостта „изтичане срока на договора“;

Представя Заявление за удостоверяване на осигурителни периоди от друга държава членка на ЕС със СЕД U002 - Швейцария, от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. с работодател „Bellevue Hotel & Appartement Management” AG - Швейцария, като посочва причина за прекратяване на последната си заетост „изтичане срока на договора“.

Представя декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 29 април 2004г. за координация на системите за социална сигурност /Регламент (ЕО) № 883/2004/, видно от която през периода на последната ѝ заетост в чужбина, преобладаващата част от роднините ѝ са живели в България, преобладаващата част от социалните ѝ контакти са в България, не притежава собствено жилище в България, но възнамерява да се установи там.

С Разпореждане № 031-00-164-1 от 09.05.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ-В., на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, производството по отпускане на парично обезщетение за безработица е спряно, с мотиви, че по заявление на лицето се изисква по служебен път удостоверяване на осигурителни периоди и

доходи със СЕД U002 и СЕД U004 от компетентната институция на Швейцария, необходими за преценка на правото на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО (л. 133 от делото).

Посредством Системата за електронен обмен на социално-осигурителна информация между Република България и Европейския съюз до компетентната институция на Швейцария на 17.05.2023 г. е изпратен структуриран електронен документ СЕД U001СВ с искане за удостоверяване на осигурителния стаж на жалбоподателката при посочения по-горе работодател от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. и посочване причината за прекратяване на последната ѝ заетост, както и структуриран електронен документ СЕД U003 с искане за удостоверяване на осигурителния ѝ доход за периода от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г., ведно с приложените от нея трудовоправни документи (сканирани).

На 29.08.2023 г. до компетентната институция (КИ) на Швейцария е изпратен структуриран електронен документ СЕД H005 с искане за информация за пребиваването на жалбоподателката през периода на последната ѝ заетост от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г.

На 30.08.2023 г. от КИ на Швейцария е получен структуриран електронен документ СЕД H001, с искане за предоставяне на международно удостоверение от работодателя и всички фишове за заплати за посочения период от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. Документите са изискани от жалбоподателката. От страна на последната са представени: международно удостоверение от 21.11.2023 г. от работодателя „Bellevue Hotel & Appartement Management” AG - Швейцария; сметка за изплатени заплати за периода от м. 12.2022 г. до м.04.2023 г. от посочения работодател. На 24.11.2023 г. документите са препратени на КИ на Швейцария.

На 04.09.2023 г. чрез EESSI от КИ на Швейцария е получен СЕД H006 с удостоверение място на пребиваване на жалбоподателката през периода на последната ѝ заетост от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. - Швейцария, и е посочен адрес: [населено място], [улица].

На 24.11.2023 г. чрез EESSI от КИ на Швейцария е получен СЕД U017, с удостоверен период на осигурена заетост от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. и причина за прекратяване на заетостта „изтичане срока на договора“ и получен структуриран електронен документ СЕД U004, с удостоверен доход за посочения период на осигурена заетост от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. -25010.90 CHF, бруто.

На база на получената информация и след като е определено пребиваването на М. Х., на основание чл. 55 от АПК, е постановено разпореждане № 031-00-164-2 от 15.01.2024 г., с което е възобновено производството по подаденото заявление за отпускане на ПОБ, като мотива за възобновяването е получения чрез EESSI СЕД U004 и СЕД U002 от компетентната институция на Швейцария (л. 86).

С Разпореждане № 031-00-164-3 от 15.01.2024 г. на длъжностното лице в ТП на НОИ–В., на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във връзка с чл. 11, § 3, б. „а“ и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г., е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО (л. 85). Отказът е постановен въз основа на получения СЕД H006, издаден компетентната осигурителна институция на Швейцария, определящ Швейцария като „държава на пребиваване” през периода на последната заетост – от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. В разпореждането, въз основа на събраните доказателства и установените данни е обоснован извод, че държавата на пребиваване съвпада с държавата по последна заетост. В тази връзка е прието, че съгласно

разпоредбите на Регламент (ЕО) 883/2004 България не е компетентната държава по последна заетост, по пребиваване, поради което няма основание да се извършва преценка на право на обезщетение за безработица по българското законодателство.

Срещу това разпореждане е подадена жалба до решаващия орган с вх. № 1012-03-197 от 21.03.2024 г. (л. 64 и сл.), който с решение № 2153 – 03-64 от 22.04.2024 г. е отхвърлил оспорването. Директорът на ТП на НОИ- В. на първо място е приел за безспорно, че М. Х. е декларирала последен осигурителен период на територията на Швейцария от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. В мотивите на решението е обърнато внимание, че по данни в РОЛ за М. Х., за периода след 01.12.2018 г., с изключение на период от 25.01.2021 г. до 22.02.2021 г. при осигурител в България „Нител М С.“, [населено място], до издаване на обжалваното разпореждане, липсват подадени данни от осигурители в България. Изтъкнато е, че М. Х. за целите на данъчното облагане и социалното осигуряване е пребивавала във Великобритания и Швейцария, видно от получените издадени от компетентната институция на Великобритания и Швейцария структурирани електронни и представените от нея със заявлението преносими документи, доказващи трудовата ѝ заетост в Швейцария. В тази връзка е допълнено, че същата не е извършвала трудова дейност, за която да е подлежала на задължително осигуряване по чл. 4 и/или по чл. 4а от КСО. Съобразявайки така установеното, решаващият орган е приел, че лицето не е имало връзка с Република България, основана на валидни трудови/осигурителни правоотношения. За да определи приложимото законодателство, ответникът се е позовал на общия принцип – всяко лице, което осъществява доходоносна дейност като заето лице или като самостоятелно заето лице в дадена държава - членка, се подчинява на законодателството на държавата, в която действително осъществява икономическа дейност и следва да принадлежи към схемата за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. При тези данни, административният орган е приел, че оспорващата е допринесла за икономиката на Швейцария, като е заплащала, респ. са ѝ били удържани съответните данъци и осигуровки. Посочено е, че в случая приложение намира не разпоредбата на чл. 65, §2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, а нормата на чл. 64 от същия регламент, касаеща безработните лица, които имат право на обезщетение от компетентната държава-членка и отидат в друга държава членка, за да търсят работа там. Тези лица запазват правото си на ПОБ при изпълнени условия на посочената разпоредба, като съгласно чл. 64, §1, б. „г“ от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. обезщетенията се отпускат от компетентната институция, в случая - тази на Швейцария, съгласно прилаганото от нея законодателство и за нейна сметка.

Решение № 2153-03-64/22.04.2024г. на директора на ТП на НОИ- В. е връчено на жалбоподателката на 05.07.2024 г. (л. 60).

В хода на съдебното производство са приети като доказателства по делото представените с жалбата писмени доказателства, както и административна преписка в цялост, с опис в съпроводително писмо (л. 3 и сл.). Във връзка с дадените по делото указания от ответника допълнително са представени доказателства за компетентност – Заповед № 1015-03-54/06.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ-В., Заповед № 3370/15.04.2016 г. на управителя на НОИ (л. 218-219). С писмена молба от 14.11.2024 г. от страна на жалбоподателката е представен превод на документи (л. 222 и сл.).

При така установените факти, Административен съд – София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата срещу решението на директора на ТП на НОИ – В. е депозирана в съда на 18.07.2024 г. Сезиращата съда жалба изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща правен интерес от обжалване. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

На първо място съдът намира, че обжалваното решение и разпореждане на длъжностно лице от ТП на НОИ- В. са издадени от компетентни органи.

Обжалваното решение отговаря на изискванията за съдържание на административен акт, съгласно 117, ал. 5 от КСО, вр. чл. 59 от АПК – в писмена форма е, съдържа данни за наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. От обстоятелствената част на решението недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за липсата на основания за отпускане на ПОБ. Ето защо съдът намира, че е издаден валиден административен акт, който отговаря на формалните изисквания на закона.

Оспореното пред решаващия орган Разпореждане № 034-00-164-3/15.01.2024 г. също е издадено от компетентен орган, съгласно представената Заповед № 1015-03-54/06.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ-В., удостоверяваща материалната компетентност на Е. Н. да издава разпореждания по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, в качеството ѝ на началник на сектор „Краткосрочни плащания“ в отдел „Краткосрочни плащания и контрол“, съгласно Заповед № 3370/15.04.2016 г. Актът отговаря на формата, утвърдена от ръководителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО, поради което при издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Във връзка с преценката за правилно приложение на материалния закон, съдът констатира, че по делото няма спор по фактите, а спорът е правен и се свежда до определяне на това коя е компетентната държава по изплащането на парично обезщетение за безработица, след като последната заетост на жалбоподателката е била на територията на Швейцария. В случая следва да се определи държавата членка по пребиваване по смисъла на чл. 1, б. “й“ и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. и релевантният момент, към който се извършва тази преценка, с оглед на конкретните факти по делото.

По делото няма спор, че М. Х. е гражданка на Република България, която е държава-членка на ЕС, поради което е лице, спрямо което се прилага Регламент (ЕО) № 883/2004. Република България като държава-членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите членки на Съюза, като всяка членка е свободна да решава кои категории лица подлежат на осигуряване съгласно нейното законодателство; кои са осигурените социални рискове; какви обезщетения се отпускат и при какви условия; как се изчислява размера на обезщетенията и т. н. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящия момент тези общи правила и принципи се съдържат именно в Регламент (ЕО) №

883/2004 , както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Като източник на вторичното право на ЕС регламентът се прилага пряко, т. е. съдържащите се в регламента правила, като нормативни разпоредби с обща правна сила, са пряко приложими във всички държави - членки (чл. 288 от ДФЕС) и са задължителни за спазване от националните органи и администрации, от институциите за социална сигурност и от съдилищата, и имат приоритет в случаите на противоречие с разпоредби на националните законодателства. Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. разпоредбите му се прилагат към всички законодателства (по см. на чл. 1, параграф "л"), относно посочените клонове на социална сигурност (обезщетения и помощи) в т. ч. и относно обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з").

С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. В чл. 11, § 1 регламентът определя, че лицата, за които той се прилага, се подчиняват на законодателството само на една държава - членка и това законодателство се определя по реда, уреден в самия регламент. Общото правило за определяне на приложимото законодателство, валидно и по отношение на обезщетенията за безработица, е формулирано в чл. 11, § 3. В буква "а" от тази разпоредба е посочено правилото, касаещо наетите лица, каквато е била настоящата жалбоподателка и това правило гласи, че спрямо лице, осъществяващо дейност като наето или като самостоятелно заето лице в една държава - членка се прилага законодателството на тази държава членка. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата - членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004.

Разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 предвижда, че напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване. Съгласно чл. 65, § 5, б. „а“ от посочения регламент, безработното лице по първото и второто изречение на § 2 получава обезщетения в съответствие със законодателството на държавата-членка по пребиваване, както ако спрямо него се е прилагало това законодателство по време на последната му дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Тези обезщетения се предоставят от институцията по пребиваване.

По делото няма спор също така, че М. Х. е декларирала последен осигурителен период на територията на Швейцария от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. Това обстоятелство се потвърждава и от получените на

24.11.2023 г. чрез EESSI от КИ на Швейцария СЕД U002 - Осигурително досие, с удостоверен последен период на осигурена заетост от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г., вкл., причина за прекратяване на заетостта: „изтичане срока на договора”, както и от подадената от самата жалбоподателка декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004. Няма спор също така, че по изпратените от административния орган искания за информация коя е държавата членка по пребиваване на М. Х. са получени отговори, в които е удостоверено, че по време на релевантната трудова дейност това е Швейцария. Следва да бъде посочено, че в отговора получен на 04.09.2023г. изрично се посочва, че от 09.12.2022 г. до 30.04.2023 г. жалбоподателката е пребивавала на територията на Швейцария в [населено място], [улица]. Следователно държавата на пребиваване на М. Х. е била Швейцария.

Във връзка с приложението на горецитираната норма от съществено значение се явява определянето на две понятия - компетентна държава-членка и държава-членка по пребиваване. Това е и основният въпрос разгледан от ответния административен орган в проведеното пред него административно производство. Относно първото понятие се посочи, че това по принцип е държавата, в която лицето осъществява дейност като наето лице. В конкретния случай това е Швейцария. За определяне на държавата по пребиваване е необходимо на първо място да се изясни съдържанието на понятието пребиваване. Определение на това понятие е дадено в чл. 1, б. "й" от Регламент (ЕО) № 883/2004, където се посочва, че "пребиваване" означава мястото, където лицето обичайно пребивава, за разлика от понятието "престой", което регламентът определя като временно пребиваване (чл. 1, б. "к"). От своя страна правилата (елементите) за определяне на пребиваването са уредени в чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 по прилагането на т.нар. основен регламент - Регламент (ЕО) № 883/2004. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 при различия в становищата на институциите на две или повече държави-членки относно определяне на пребиваването на лице, за което се прилага основният регламент, тези институции установяват с взаимно съгласие центъра на интересите на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти, които може по целесъобразност да включват: а) продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави-членки; б) положението на лицето, включително: i) естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, по-специално мястото, където обичайно се упражнява тази дейност, постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост; ii) семейното положение и роднинските връзки на лицето; iii) упражняването на неплатена дейност; iv) когато става въпрос за студенти, източникът на техните доходи; v) жилищното положение на лицето, по-специално доколко е постоянен характерът му; vi) държавата-членка, в която се счита, че лицето пребивава за целите на данъчното облагане (§ 1).

В съответствие с цитираните правила и с оглед на събраните в хода на делото доказателства, настоящият съд намира, че в целия период на упражняване на дейността от М. Х. като заето лице на територията на

Швейцария, тя е пребивавала по смисъла на чл. 1, б. „й“ е чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 в тази държава, която е и компетентна държава по смисъла на чл. 65, § 5, б. „а“ от Регламента през тези периоди.

В тази връзка правилно в жалбата се сочи, че за определяне на компетентният орган релевантно е мястото на пребиваване на лицето, но неправилно се приема, че това място се определя след момента на приключване на заетостта, напротив релевантния период, към който се преценява „пребиваването“ на лицето в случая е именно по време на последната доходоносна дейност. Едва след като тази дейност като заето лице е преустановена, М. Х. се връща в България, за да поиска от компетентните органи на тази държава членка обезщетение за безработица. В тази връзка съдът намира за неотносими към спора приложените към жалбата доказателства, удостоверяващи намерението на лицето да се установи трайно в България, след приключване на заетостта си в Швейцария. В случая, както правилно посочва решаващият орган, приложение намира не разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, а нормата на чл. 64 от същия регламент, касаеща безработни лица, които имат право на обезщетение от компетентната държава членка и отидат в друга държава членка, за да търсят работа там. Тези лица запазват правото си на ПОБ при изпълнени условия на посочената разпоредба. Извод в обратна посока не следва и от приобщените гласни доказателства, които съдът разглежда в контекста на роднинството.

Съгласно чл. 16, §5 и чл. 19, §2 от Регламент № 987/2009, институцията на компетентната държава уведомява съответното лице, че е подчинено на нейното законодателство, както и предоставя при поискване удостоверение за това. В тази връзка настоящият съдебен състав напълно споделя изложеното от административния орган, че правната логика на тези правила е, че именно компетентната държава-членка има най-добри възможности за проверка и затова именно тя издава посоченото удостоверение. Правилно е прието от административният орган, че при определяне на приложимото законодателство по отношение на обезщетенията за безработица се прилага общия принцип *lex loci laboris*, т.е. всяко лице, което осъществява доходоносна дейност като заето лице или като самостоятелно заето лице в дадена държава членка, се подчинява на законодателството на държавата, в която действително осъществява икономическата дейност и следва да принадлежи към схемата за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Именно с тази си дейност лицето е допринесло за икономиката на съответната държава, като е заплащало, респ. са му били удържани съответните данъци и осигуровки. В случая чрез електронния обмен на социалноосигурителна информация НОИ е уведомен със СЕД Н006 от Швейцария, че държава на пребиваване по време на релевантната дейност е именно Швейцария.

Действително по делото се доказва намерението на жалбоподателката да установи центъра на жизнените си интереси в България след прекратяване на трудовото й правоотношение в Швейцария през м. април 2023 г. Намерението на осигуреното лице, обаче, следва да се изследва не след момента на прекратяване на осигуряването, а към момента на активната му трудова

заетост. В този смисъл е и приетото в Определение от 24.03.2023 г. на СЕС по дело С-30/22, според което чл. 65, § 2 от Регламент № 883/2004 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага към положение, в което дадено лице подава заявление за получаване на обезщетения за безработица до компетентния орган на държава членка, в която не е завършило периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост и на територията на която се връща след завършен период на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост в друга държава, в която то е пребивавало по смисъла на тази разпоредба през целия този период. Когато през целия период на упражняване на трудова заетост в държава-членка лицето е пребивавало в тази държава-членка, а след оставане без работа се завръща в държавата по произход - променя намерението си и решава да се установи отново обратно в държавата по произход, тогава не е налице основанието по чл. 65, § 2 от основния Регламент (ЕО) № 338/2004. Разбирането, че едно лице след като е упражнило правото си на свободно движение в изпълнение на решение да се установи в държава-членка, за да работи в нея за продължителен период от време, след което в изпълнение на друго решение се завръща в държавата по произход и има правото да избере държавата-членка, от която да получи обезщетение за безработица, не почива на стриктно тълкуване на чл. 65, § 2 от основния Регламент, изяснено от задължителното тълкуване на правната норма, дадено от Съда на ЕС по повод идентични казуси.

По изложените съображения и след извършена служебна проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, настоящият съдебен състав намира оспорените административни актове за материално законосъобразни, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора ответната страна има право на разноски. Своевременно от процесуалния представител на ответника в представения писмен отговор на жалба е претендирано юрисконсултско възнаграждение. В тази връзка на основание чл. 143, ал. 4 от АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 24 от Наредбата за правна помощ следва да се присъди сумата от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Х. срещу Решение № 2153-03-64/22.04.2024 г. на директора на ТП на НОИ - В., с което е отхвърлена жалбата й срещу Разпореждане № 034-00-164-3/15.01.2024 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА М. М. Х., ЕГН-[ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението на основание чл. 119 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: